

► 11 Octubre, 2015

24
CULTURA
11.10.2015

SITUACIÓ CRÍTICA JAUME VIDAL

Glòria Bosch

"Aposto per l'autenticitat"

JUANMA RAMOS

DE PERFIL

Glòria Bosch (1955) és historiadora d'art. Va entrar de la mà de Maria Lluïsa Borràs a la revista 'Canigó'. Després continuaria la seva tasca divulgativa en publicacions especialitzades com 'Batik', o diaris generalistes com 'La Vanguardia', 'El Punt' i 'Avui'. A Madrid passa tres anys professionals treballant per al Museo Español de Arte Contemporáneo (MEAC), precedent del Reina Sofía. Toca diferents teclats del món de l'art que li obren les portes al món de les exposicions. L'any 1980 a Girona forma part fundacional d'Espais; el 94 entra a treballar a la galeria Salvador Riera de Barcelona, i, més tard, dirigeix el Museu d'Art de Girona, on faria de comissària d'exposicions com 'Cegueses,' amb la col·laboració de Susanna Portell. Actualment és la directora de la Fundació Vila Casas.

“

Els grans noms ens han ofegat

Té sentit la crítica d'art avui?

Una interpretació analítica sempre és important i necessària quan la mirada és oberta i dona eines als altres per pensar més enllà del nostre reducte de creences. El que no té sentit és tancar-se en una visió i sentenciar des de la supèrbia, des de la trinxera de la seva pròpia veritat. Tabucchi, en un diàleg imaginari amb Pessoa, recull el seu rebuig cap a les persones plenes de certeses.

S'ha convertit el crític en artista i l'artista en crític?

Si ens ho preguntem és perquè s'han diluït les fronteres, però hem de pensar on comença una cosa i acaba l'altra? Tant el crític com l'artista parteixen de la vida com a transversalitat. Cadascú utilitza els seus recursos per reflexionar, interpretar i construir. Mentre que el crític ho fa a partir de les obres i els seus autors, l'artista ens reflecteix la vida fent la seva interpretació crítica del món.

Quin és el seu museu preferit?

L'essència de qualsevol història és el canvi, diu Husdvedt, i m'agraden llocs vius que generin diferents maneres de veure les coses. Em fa sentir bé el context natural i l'entorn creat al museu danès de Louisiana.

En quin no entra mai?

La curiositat i l'interès fan que no em posi límits. Hi ha moments i opcions diferents més enllà de les preferències.

Tàpies té successor?

No crec en les línies successòries de l'art ni en tots els grans artistes que dominen un moment i una situació. Potser perquè els lideratges, en tots els aspectes de la vida, no són funcions úniques i han de tenir la capacitat de conviure.

Sempre hi ha aquest fals pas de dir quins són els artistes indiscutibles de la història de l'art, però quan tens accés a diferents percepcions de la vida i de l'art t'adones de la quantitat de registres que entren en un procés creatiu.

L'art català ha viscut massa dels grans noms?

Sí. I ha deixat ofegats d'altres autors molt vàlids en cada moment. Per què un Coma Estadella no ha pogut tenir fins ara una exposició individual a Barcelona? Si marxem de Catalunya i fem un salt històric, també podem preguntar per què, des de 1654, ha aconseguit sobreviure la tela d'aquell ocell de Carel Fabritius i la seva signatura s'ha descobert tapada en peces que passaven per Rembrandt? Al marge de l'evident qüestió d'interessos, hi ha d'haver la percepció i el coneixement que ens permet no tan sols el rescat d'una obra i d'un

autor oblidat sinó la importància que té el pas del temps pel que fa al canvi d'interpretacions.

Per quins artistes aposta?

L'aposta és sempre per l'autenticitat. Qui és capaç de manipular i mentir per aconseguir un lloc dins del món de l'art o de la societat, pot fer-ho amb l'obra. L'aposta com a joc està bé, però no per permetre un sistema especulatiu i econòmic. Quin serà el futur de l'artista i del crític? Hauran de reinventar la viabilitat del seu treball davant un món que basa els plans estratègics culturals en el nombre de visitants i en la visibilitat immediata.

Realment li interessa l'art al públic català?

I si ho plantejem al revés? Fem prou per provocar l'interès del públic català?

Som un poble artísticament madur?

No. Més enllà de l'esforç educatiu per provocar la convivència natural amb el procés creatiu, un dels grans problemes que sempre hem arrossegat és la necessitat d'aval externs i la dependència a les marques que unifiquen el gust.

Els polítics es creuen l'art català?

Fins ara no ho han demostrat gaire, tret dels grans noms que són el que han promocionat. Hi molts noms per recuperar i també cal pensar en la quantitat d'artistes que marxen fora. *

Art